

Khoảnh Khắc

Thế là mùa hè lại qua đi, tiếng ve kêu rộn rã làm tôi buâng khuâng trần trọc trên giường mãi. Ngày mai tôi lên Sài Gòn rồi, ba má đã chuẩn bị quần áo cho tôi đầy đủ. Cả mấy tháng qua thật buồn chán, đôi lúc tôi muốn hét lên "trời ơi ta sắp chán vì chết đây!!", và chỉ đợi có giây phút này. Giây phút tôi trở lại nơi đô thành vui tươi và nóng bỏng đó.

Trời đã sáng, tôi lồm cồm bò dậy, vươn vai cho thoải mái. Sau khi từ biệt cha mẹ quyến luyến tôi bước lên đường "đi học". Xe chật cứng, tiếng ồn ào, cười nói thật làm tôi vui thích, "hì phải vậy chứ!" "Tôi cười thật mãn nguyện" "Oh, chỉ còn một trạm nữa đến thành phố rồi," tôi thật nóng lòng quá đi. Bỗng một phụ nữ bước lên xe, chị ta đang có thai, cái thai cũng to tướng, tôi cười tinh quái khi nghĩ đến ông địa mà nhà tôi hay thờ cúng. Tôi bèn đứng dậy nhường cho chị ta, thật là galant hết chỗ nói mà. Tôi đứng, hai tay chụp hai thanh sắt dọc theo trần xe bus, xe cứ lắc lư như thế này mãi không vịnh chặt thế nào cũng té cho xem. Mãi mê nhìn khung cảnh qua ô cửa kính xe thì bất giác cảm thấy nơi ngực cùng mình âm ỉm, tôi quay mặt lại nhìn phía đối diện thì sững sờ, cũng một cô gái khác đang đứng trên xe vì chật chội, cô ta đứng quá gần, thật gần, gần đến nỗi mà hai gò bồng đảo khẽ chạm vào người tôi, đôi nhũ hoa không lớn như chị Thảo nhưng thật săn và vun cao dưới làn vải áo dài trắng mỏng. Đôi mắt đen lay láy của cô ấy mở to nhìn tôi, thật ngỡ ngàng, và bắt đầu ngấm nhìn cô ấy. Cô ấy chắc là học sinh trong chiếc áo dài trắng thướt tha ôm lấy cái eo xinh xinh, tô điểm thêm cho đôi mông chắc nịch ... thật là mềm mại làm sao, mái tóc đen huyền ngang vai bay theo từng nhịp gió. Xe lúc này chợt lắc lư nhẹ, hành khách hơi chao đảo một chút, đôi gò bồng đảo cô ta có dịp cọ vào người tôi lần nữa, cô ấy mở to mắt nhìn tôi và chợt đỏ mặt. Cô ấy mỉm cười. Ôi thật duyên dáng làm sao cái nụ cười để lộ những chiếc răng đều như hạt bắp, và cái dáng yếu điệu đó mới đáng yêu làm sao. Tôi sững người và mãi nhìn, không kịp có một phản ứng nào cả, chỉ biết nhìn và nhìn, không gian và thời gian dường như đứng sững lại. Lâu lắm, lâu lắm tôi mới bật tiếng thốt "em ... em, em tên gì vậy?". Một câu hỏi mà có lẽ là ngu ngốc nhưng biết làm sao được, chỉ là phản ứng tự nhiên thôi mà. Cô ấy nũng nịu:

- Anh hỏi làm gì?

Tôi sững người ra, có lẽ câu hỏi đại đột quá chẳng hay là câu trả lời làm tôi bất ngờ. Đôi má phụng phịu không nheo càng làm tôi thêm tò mò.

- Anh mới lên Sài Gòn thôi, cả mấy tháng hè dưới quê thật là buồn quá, lên thấy cái gì cũng vui, nhất là khi đi xe bus như vậy!

Sau câu đáp lại của tôi cái đá lông nheo đến cô bé. Cô bé hơi giật mình và cúi đầu, có lẽ cảm thấy tôi sành điệu quá sau cú đá lông nheo hay là cảm thấy ngỡ ngàng khi tôi ám chỉ việc cô ấy đi xe bus và va chạm thân thể với tôi. Xe bus dừng hẳn lại, hành khách lục đục chuẩn bị xuống xe. Cô bé có dịp nhích người ra xa tôi hơn chút, cô bé cười thật tinh quái rồi nhìn tôi và nói:

- Có duyên thì sẽ gặp lại mà! phải không?

Bóng dáng cô bé đã khuất, mọi người cũng đã kéo đi lũ lượt. Tôi vẫn đứng đó như tiếc nuối một bóng hồng. Pin pin .. tiếng còi xe làm tôi trở về với thực tại, tôi trở lại với vẻ nôn nao sau ngày giá băng vì thiếu chị, người chị tinh thần và cả thể xác của tôi, tôi bước thật nhanh về nhà chị. Chắc chị chờ tôi đã lâu lắm rồi.

Đã vào nhà chị rồi, cảm thấy thân thương sao đó, nhưng nhà vắng ngắt, muốn làm chị bất ngờ nhưng tôi lần này cụt hứng thôi. Linh tính báo cho tôi biết chị đang ở trường, tôi vội lấy chiếc xe đạp xếp xỏ từ mấy tháng nay, phóng vèo đến trường chị để kiểm tra cảm giác của mình.

- Là cậu đó à! Mấy tháng nay không gặp cậu, học hành ra sao rồi?

Bác bảo vệ già trong trường này đã quen thuộc rồi, tuy đã già nhưng vẫn còn đủ sáng suốt nhận ra tôi đó mà.

- Dạ bác vẫn khỏe chứ, cháu khỏe mạnh lắm nhưng chơi suốt cả mùa hè đó.

Tôi vừa trả lời vờ ngó dáo dít, dường như bác hiểu được ý nên tiếp lời tôi:

- Đến tìm chị họ của cậu đó hả, dạo này cô Thảo làm việc trễ lắm, đã gần hết rồi mà cô vẫn đến lớp cứ hì hục đọc và viết gì đó. Thật là người tận tụy hiếm có với học sinh mà.

- Dạ cảm ơn bác, cháu vào thăm chị họ dạy.

- Cậu và cô Thảo khi nào về thì gọi tôi ra khóa cổng trường nhe, tôi đi nghỉ chút đây. Thật là già rồi yếu mà.

Tôi mỉm cười với ông bảo vệ già, chẳng phải vì thông cảm với tuổi già của ông mà bật cười vì chị và tôi dưới mắt nhìn của người ta là chị em họ đó mà. "hì, cứ mỗi đêm thấy bọn tôi làm việc thì lão sẽ giật mình, chết vì đứng tim trước những cảnh

rực lửa cho xem, cái lão già! Không biết hưởng thụ được bao nhiêu mà gân cốt yếu quá." Vừa nghĩ, tôi vừa chạy thọc vào trường, ở cuối dãy hành lang các lớp học, có một phòng vẫn còn ánh đèn kia mà.

Qua khung cửa sổ, chị vẫn ngồi tư thế ấy, cái tư thế thân thương ấy, một tay chống lên khuôn mặt trái xoan yêu kiều tay kia cầm bút hí hoáy viết. Chị đã đeo kiếng rồi sao? Trong chị thật khác lạ với đôi kính trắng, toát lên một vẻ thần thánh và tôn nghiêm đến lạ kỳ trong mái tóc được búi cao, trước trán lòa xoà những cọng tóc dài làm nửa ẩn nửa hiện đôi mắt to, long lanh. Tiếng ve nức nở hay còi lòng tôi xôn xao trước một tà áo dài xanh ngọc thướt tha. Tôi nhớ chị quá! Nay được ngắm cho thỏa thuê. Đằng sau làn vải mỏng lo ro chiếc cooc xe mà từng nghịch ngợm bóp nắn, cái quần sa teng tuy thật kín nhưng vẫn không che đậy được nhưng con bướm bướm được thêu trên quần lót đó, cái mà tôi rất thích khi chị mặc và đã nhiều lần thô bạo tuột phăng đi vì không chịu nổi khao khát.

Không biết trôi qua được bao lâu, tôi thấy chị ngước mặt lên nhìn trần nhà và chột thở dài. Tôi đã đứng trước cửa lớp, cả hai đều ngỡ ngàng. Cả hai đều nhìn nhau dù đã bước đến thật gần, im lặng. Tôi vòng tay ôm chị trong im lặng, vẫn đôi mắt ngọt ngào đắm đuối qua đôi mắt kính đó, đôi mắt đó thuộc về tôi lại càng long lay thêm. Đôi mắt ấy dường như ướt, như bản năng đôi tay gân guốc tôi chui thật gọn vào chiếc quần xa teng chị, mười ngón tay giữ thật chặt đôi mông tròn lẳn chị như không muốn vượt mất. "uhm" Chị khẽ bật tiếng và chị khẽ nhún gót lên một chút trước bằng năng kỳ lạ mà tôi không thể kiểm soát đó. Tôi khẽ cúi xuống và ngoạm nhẹ lên môi chị. Toàn thân tôi một cảm giác êm đềm lan toả, chị rung động nhẹ, chớp mắt và từ từ nhắm mắt lại như tận hưởng giây phút ngọt ngào nhất. Gót chân chị hạ xuống nhẹ nhàng, nhưng miệng tôi vẫn níu kéo lấy môi chị, tôi cắn nhẹ như nổi uất ức bao lâu vắng chị "uui", tiếng rên khẽ của chị làm cả thân người tôi đổ về phía trước, dồn chị đến vách tường sau lưng, chị vẫn nhắm nghiền mắt khi tôi cúi xuống thêm một chút lấy môi chị, như một phản ứng tự nhiên chị hé môi và chiếc lưỡi chị đợi lấy lưỡi tôi, quện chặt như chưa bao giờ xa cách. Hai tay tôi cứ thỏa thuê tung tăng trên đôi mông tròn lẳn, và như dưới một sự điều khiển vô hình khi những đầu móng tay búp măng nhỏ của chị khẽ luồn qua chiếc áo sơ mi học sinh vuốt dọc sống lưng tôi, hai bàn tay tôi nhẹ nhàng nâng chiếc quần lót và tiến về phía trước như một đạo quân kiêu dũng chậm chậm tiến bước. Khẩn trương làm gì khi đối thủ đã khuất phục, vội vã làm gì khi kẻ địch đã không còn sức kháng cự bài học này tôi còn ghi trong thâm tâm mà, đôi tay dừng lại trước thảo nguyên mệnh mông, phải chăng là nơi chôn xác của chính tôi. Chị vòng tay ôm lấy tôi, khẽ cấu vào lưng, chị rung đùi và khép chân lại. Địch thủ định kháng cự ư?, đã quá trễ, hai ngón tay tôi tuy khá chật hẹp vì chiếc quần the và quần lót mông bó sát và hai đùi đã khép chặt, nhưng vẫn thừa sức khều nhẹ lên mông đóc chị, thật nhẹ nhàng khoan thai như lão ngư ông lim dim mắt cho con cá cắn câu, nhưng vẫn ung dung, khi chạm đến đỉnh mông đóc, hai ngón tay tôi khẽ dừng lại sàng qua sàng lại rồi hạ xuống. Nước nhờn của chị đã rịn ra, và căng nhẹ nhàng khêu, nước nhờn càng rịn ra nhiều hơn, hai ngón tay tôi đã cảm thấy ướt đầm, tôi khẽ xoa nhẹ vào quần chị để xoa tan cái cảm giác trơn ướt đó ... Lưỡi chị buông lấy lưỡi tôi, chị mở to miệng để hít thêm không khí, lợi dụng cơ hội đó, đôi môi tôi bó chặt đôi môi chị, lưỡi ngoáy sâu hơn nữa, tay chị khẽ bóp mạnh vào mông tôi, những móng tay của chị làm tôi cảm thấy rất.

- Ui, chị đau

Đó là câu nói đầu tiên chị trao cho tôi khi hai tay tôi buông thả hạ thế chị và khẽ bóp nhẹ nhũ hoa chị qua hai lớp vải, hai tay tôi không cảm giác gì ngoài một sự mềm mại. Như vội vã, như điên cuồng, hai tay tôi lại trở về âm hộ chị, vòng qua mông rồi lại trở về âm hạch, chị đã không còn sức kháng cự nữa, khép đầu vào vai tôi và ôm chặt lấy thân tôi, chị run run nhẹ, lần này 3 ngón tung hoành trong lỗ sâu thăm thẳm đó, 3 ngón tay đi sâu hơn, hết phá bức tường mềm mại bên trái, lại ấn nhẹ bức tường trơn ướt bên phải. Chị rung mình, và giật nhẹ ...nước nhờn tuôn đầm dề theo những ngón tay, rồi theo cổ tay ra ngoài...

- Ahhh ...chị ra

Chị rên nhẹ rồi gần như mất hết sức lực khuy xuống, tay còn lại của tôi không cho phép chị làm vậy, nó ôm cứng lấy chị, âm đạo của chị co thật khê. Tôi khẽ rút tay và tuột nhẹ quần chị cùng với chiếc quần lót "căn mũi kỳ đà", mông đóc của chị có dịp phô bày trước mắt tôi, nó đã vươn cao hơn, lại càng rực rỡ và khiêu khích tột độ bởi đám lông lưa thưa đen mực và ướt nhẹp vì nước nhờn xung quanh háng chị. "chị đã xuất tinh rồi, sao nhanh vậy, thầy kệ, nhưng tôi chưa xuất tinh mà". Tôi nghĩ thầm rồi nâng cả người chị lên chiếc bàn của giáo viên, gạt phăng đi sách vở và bút viết rơi loảng xoảng trên sàn.

Tôi dụ dăng tháo cặp mắt kiến chị xuống và khẽ lôi cọng dây thun và cây trâm búi tóc của chị, trả tự do cho mái tóc óng ả và hoang dại đó, chị đã mở mắt nhìn tôi, như van lơn, như mời mọc. Một tay tôi đỡ đầu chị ngã xuống bàn cùng lúc với tay kia lột phăng chiếc quần lót còn lại trên đôi chân dài trắng muốt của chị, chị từ từ nhắm mắt như chờ đợi giây phút lên đỉnh vu sơn một lần nữa. Bỗng lúc đó đôi mắt tôi tiếp xúc với đôi mắt thứ ba nào đó nơi ngoài cửa sổ đối diện, đôi mắt mở to vì tò mò hay kinh ngạc, khẽ chớp chớp vì sợ hãi khi va chạm ánh mắt tôi, hình như tôi đã gặp đôi mắt ấy một lần rồi? Hai bàn tay liêu trai của chị lôi tuốt dương vật tôi ra khỏi quần tây chật chội, giải phóng chúng khỏi các phược ma tua

vướng vúi, tôi thoát khỏi tâm tưởng, cố nhớ xem đôi mắt nhìn trộm ngoài cửa sổ kia là ai, tôi chỉ biết đó là một đôi mắt thật dịu hiền trong trắng của một thiếu nữ mà thôi.

- Emmm, emmm định hành hạ chị đến bao giờ ...

Tay chị điều khiển dương vật tôi cọ xát vào âm hạch đã ướt dầm của chị, nó đã cương cứng đến tuyệt đỉnh, và tôi bỗng rùng mình, tôi vội gập người lại, phủ lấy người chị đang nằm trên bàn để kìm không cho tinh khí bắn ra, chút nữa chịu không nổi đã xuất tinh ở ngoài rồi, hai bàn tay tôi vội chụp lấy hai bàn tay chị đang nắm chặt lấy dương vật tôi, để cản hai bàn tay ma quái đó, một thứ nước trắng nhờn rĩ ra nơi đầu dương vật, tôi đã xuất tinh rồi ! Nhưng may là có thể dè phần còn lại. Có lẽ lâu ngày không gần gũi và quá khao khát nên lần này tôi kiềm chế hơi kém. Tôi kéo mạnh hàng khuy áo dài bật bật, như một hành khát trên sa mạc khát nước lâu ngày, tôi chỉ kịp vượt hai sợi dây xu cheng xuống khỏi đôi vai nhỏ, vén xu cheng xuống để thỏa mãn cơn khát lâu ngày. Tôi ngậm lấy đầu nhũ hoa hồng nhạt của chị, nút khê, chỉ như là hàm răng khê vuốt ve nhũ hoa căng cứng của chị, tay kia vẫn nắm bóp nhũ hoa còn lại. Đầu nhũ hoa trong miệng tôi đã cong vút sẵn hơn nửa bỗng chị cong người lên la khê:

- Á aaahh.

Mái tóc bỗng bồng bênh giờ đây rũ xoà che lấy nửa khuôn mặt nửa như ai oán, nửa như hờn trách của chị. Hóp một ngum không khí, tôi dút khê dương vật của mình vào âm hộ chị "phọt", chị chịu không nổi nữa rồi! Hai chân chị quặp lấy hai hông tôi, làm tôi lảo đảo, vô tình đẩy mạnh toàn bộ dương vật vào. Âm hộ của chị co bóp, như khê thoi thóp sắp dút hơi. Bỗng chị vùng ngồi dậy, hai tay ôm chặt lấy cổ tôi, tôi bất ngờ loạng choạng về phía sau, toàn thân chị rời khỏi mặt bàn và du trên người tôi, âm đại của chị vẫn chưa buông tha dương vật của tôi, càng co thắt mạnh hơn. Hay cánh tay tôi giữ lấy lưng chị, cùng với hạ bộ chịu hết sức nặng chị. Hai tay không còn dịp ra oai, đôi nhũ hoa cứ tung theo từng nhịp nâng cao hông rồi để toàn thân chị cùng âm đạo rơi xuống phủ trùm lấy dương vật tôi, chị cứ thế càng lúc càng nhanh, có lúc sàng qua sàng lại, hơi thở chị càng dồn dập, bỗng chị rũ xuống, hai cánh tay vòng qua cổ tôi, đầu ép chặt vai tôi:

- Emm, đến lượt em đóooo, chị mệt quá ... nhịp đi màaaa , nhịp đi.

Như tỉnh giấc khi bất ngờ trước tư thế mới trong tư thế là kẻ thụ động này giờ cứ dựng toàn thân chị trên người hoàn toàn chẳng chút phản ứng. Đến lúc tới phần công rồi, hai chân tôi dang rộng và khụy xuống một chút, rồi bất thành linh nhịp giật ngược lên phía trên. "Aaahhh!", chị gục đầu vào vai tôi vì kiệt sức khi cố ôm chặt lấy tôi, và tôi cứ từ từ khụy chân xuống giữ tẩn như một võ sĩ rồi hạ bộ nhịp mạnh lên phía trên ... Chị rũ đầu, hơi thở càng mạnh, và bây giờ đã như tiếng rên ư hử. Tôi cũng gần kiệt sức, bỗng tôi cảm thấy có một sức mạnh phi thường đến với tôi, "ahhh" cả tôi và chị đều nấc như nghẹn cùng một lúc sau lần những lần dồn sức liên tiếp vào cú nhịp sau chót. Tôi rùng mình, đầu tôi lắc nhẹ, tinh khí trao phọt ra ngoài xối xả vào tận đáy tử cung chị.

Tôi dồn hết sức cuối cùng của mình nâng chị và đưa cơ thể tôi và chị trở lại chiếc bàn, cả hai rũ xuống. Hai nhịp hơi thở dồn dập quện lấy nhau.

- Chị sướng quá em à, đây là cảm giác sung sướng trong bất ngờ đầu tiên đó em ạ.

Tôi nói qua hơi thở:

- Em cũng sướng lắm, nhưng hồi này suýt chút nữa là em ra rồi, thật là hổ danh học trò của chị.

Chị tát yêu vào má tôi:

- Cái đồ khỉ này, lại phá nữa, thiệt là đi không biết đường về với chị mà ...

Tôi trả lời bằng giọng của một học sinh ngoan ngoãn:

- Dạ không cô, em quên đường về nhà, nhưng em nhớ đường về trường để kiếm cô giáo đó.

Tôi lại trêu ghẹo chị nữa. Nhưng như chợt nhớ điều gì, ánh mắt tôi lại hướng về phía cửa sổ khi này, nơi mà có kẻ tò mò nhìn trộm mà tôi đã quên bằng đi mất từ lúc này. Nay đã không thấy nữa "chắc là cô gái đó đã bỏ đi rồi!" Tôi gục xuống và hôn lên cổ chị như vuốt ve, như tạ lỗi sau những ngày xa chị ...

Những buổi giao hoan của chị em tôi cứ tuôn ra như thác đổ. Những lúc rảnh rỗi nhờ chị mà tôi có thêm nhiều kinh nghiệm về nghệ thuật làm tình. Mỗi buổi sáng chị em tôi lại chia tay nhau, chị đi dạy còn tôi đi học, trưa về đến nhà là ái ân, ăn và ngủ.

Dòng đời trôi đi, có thứ gì là tồn tại vĩnh viễn đâu, có lẽ chấp nhận một phần quá khứ thì được xem là định mệnh chẳng? Thời gian cuốn trôi đi nhiều quá, có những lúc tôi tần ngần đứng trước nhà chị, khi xưa là một nơi êm ấm và hạnh phúc nhất giữa tôi và chị, thì được người đón nhận bằng những câu hỏi tò mò sợ sệt của bà chủ mới gia nua của căn nhà đó.

"Cậu tìm ai vậy? Tôi thấy cậu đứng cả buổi trời nhìn đăm đăm vào nhà." Khi dậm bước trên sân trường rợp bóng phượng vĩ

thì nhận được ánh mắt ái ngại của ông gác trường già "Cậu, chuyện đã qua rồi mà, để trong lòng thì càng thêm buồn." Hay đại loại như "Cô Thảo ngày xưa điệu dàng, tận tụy, có ai mà không bàng hoàng và thương cảm cho cô ấy khi ra đi" đôi khi còn buồn hơn "Cậu à, cái lớp cuối dải hành lang bây giờ người ta đang xây doings, mai mốt nó sẽ khác xưa đó. Tôi cũng buồn vì sau này cậu không còn nhìn được kỷ niệm củ nữa"

Ồi thời gian nó xóa mờ cả những vật chứng của một cuộc tình mà chẳng ai hay.

- Nè lại đây, nè ..., ê ..., mắc dịch mà, không biết làm gì mà đứng trơ trơ đó!!

Tôi giật mình vì tiếng gọi trong trẻo kéo tôi ra khỏi dòng kỷ niệm. Thì ra là một cô gái tay dắt chiếc xe đạp với bánh xe xẹp lép. 100 % là bị cán đinh rồi!! Tôi cười thầm hay ra mừng thầm đây?

-Cô Hai, để tôi dắt xe vô cho, tôi làm một chút là cô Hai có thể đến đúng hẹn với người yêu rồi.

Cuộc sống mà chẳng hiểu từ bao giờ tôi đã học được cách nịnh hót kiểu này.

-Người yêu gì? Người yêu gì ở đây!

Cô bé trạc 20 này không những dễ thương mà còn giỏi nhõng nhẽo thật .

- Dạ không tôi thấy cô hai thật là dễ thương lại đẹp gái nên nghĩ thế nào cũng có người yêu hoặc ít nhất là mười mấy chàng trai theo đuổi.

Đã quen với cách ăn nói này rồi tùy theo vị trí mà nói chuyện, chẳng có vấn đề gì. Bây giờ thì tôi chỉ quan tâm làm thế nào mà người ta móc bóp trả tiền cho tôi một cách vui vẻ. Nhìn nét mặt cô ấy giãn ra và đôi môi chúm chím nở nụ cười hàm tiếu lộ hai lúm đồng tiền duyên dáng là tôi thấy yên tâm. Tôi nghĩ thầm tối nay nhất định đi ăn cháo thập cẩm ở khu Ma Lãng mới được.

Cặm cùi chà xát vỏ ruột xe cho thật nhám, sau đó tôi phải thoa sơ qua một lớp keo. Cuối cùng là ép chặt một miếng cao su nhỏ lean lỗ thủng mà tôi đã chà xát lúc nãy, kẹp chặt vào "lò bát quái" đang nung nóng để miếng cao su nhỏ đó dần ra và lỗ thủng được bịt kín. Thế là xong, chỉ còn đợi cho xong việc. Tôi nhìn sững chiếc xe đạp khá lâu ...

-Êêêê, cái anh kia, không nói năng gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc xe đạp. Anh thiệt là quái lạ quá!

Cô gái này sao mà phiền phức quá, tôi ồm ờ qua quýt .

-Nhìn chiếc xe có gì là lạ?

Cô bé thoáng ngạc nhiên rồi vội vã phân bua

-Anh nè, có một lần Thảo cũng bị hư xe, người sửa xe bên lề đường đó cũng trạc tuổi anh, nhưng người đó không có nhìn xe mà là nhìn Thảo!

Thoáng rung động, nhưng tôi vẫn biết chuyện đời có nhiều trùng hợp lạ kỳ Tôi từ tốn giải thích.

-Thảo nè, tôi nhìn chiếc xe lâu như vậy vì nó màu xanh ngọc!

-Bộ anh thích màu xanh ngọc lắm sao?

Sao từ phút này, tôi lại nghe cái tiếng "anh" nó ngọt ngào làm sao. Và chẳng hiểu sao cái tôi lại có thể gọi một người con gái thân mật đến thế, cái cảm giác này đã mất từ lâu lắm rồi kia mà.

-Không, tôi thích màu đỏ, mình thích ngắm màu xanh vì người chị của mình rất yêu màu xanh ngọc! Màu đỏ rực lửa còn màu xanh thì dịu dàng thanh khiết, có lẽ hai màu sắc này không thể dung hòa với nhau được.

-Hi hi hi, coi cái tướng anh kia, true như vậy mà đã thành ông cụ non rồi đó. Nè xong chưa, trời ơi, lâu quá đi, về học rồi nè!!

Mãi lo nghĩ vợ, tôi quên khuấy đi mất là còn lo váp cái ruột xe đạp. Tôi từ tốn kết thúc công việc của mình trong khi cô bé phụng phịu đôi má, đôi môi trề ra vì cái tướng lấm cộm của tôi.

-Anh nè, cho hỏi chút, anh có biết trường Y khoa nằm ở đâu không, người ta chỉ là gần đây lắm?

Ah, cô bé học giỏi thật, học Y khoa cơ à? Lúc này tôi mới nhìn kỹ cô bé, mái tóc ngắn trẻ trung được kẹp bởi chiếc kẹp tóc nhỏ, khuôn mặt tròn vừa vặn. Có lẽ đôi môi luôn mỉm cười để lộ hàm răng đều như hạt bắp với hai má lúm đồng tiền đã làm không biết bao nhiêu chàng si mê.

-Uiii da, sao Thảo đá vào ống quyển của tôi?

Mãi mê ngắm nhìn gương mặt Thảo thì bị Thảo đá cho một cái ngay ống quyển.

-Anh nhìn cái gì ghê vậy? Thảo hỏi anh có biết đại học Y nằm ở đâu không, biết thì chỉ không biết thì đừng có trợn mắt thấy ghê quá!

-Ui da, đau quá. Thảo đi đến ngã tư thứ hai thì quẹo phải, sẽ đến nhanh thôi gần lắm Khi vào trong đại học Y thì vừa bước qua cổng thì quẹo tay trái, đi cuối hành lang là nơi tụ họp của sinh viên mới vào trường đó.

Tôi chỉ dẫn cô bé cận kề, bỗng dưng tôi phát hiện cô bé đang nhìn tôi, đôi mắt mở to, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ vừa tò mò vừa kỳ dị. Tôi cảm thấy thân thiết quá, đôi mắt này, cái đôi mắt kỳ lạ này đã nằm sâu trong tiềm thức của tôi lâu lắm rồi, thế nhưng chẳng quên biết là ở đâu kia chứ?

-Nè, sao anh biết rõ trường Y khoa quá vậy?

-Tôi vốn học ở đó mà, năm thứ ba rồi Thảo!

-Thôi chết, Thảo đi nha mãi lo nói chuyện trễ giờ rồi....

Bóng cô bé hấp tấp bỏ đi đã khuất khỏi tầm mắt của tôi, tôi bồn thần. Rối loạn quá, cô ấy tên Thảo, chiếc xe đạp màu xanh ngọc, không lẽ cô ấy cũng thích màu xanh ngọc. Tôi nhắm mắt lại, và khi đó tôi lại sống lại với hoài ức cũ, những cuộc giao hoan rã rời bên chị, hơi thở dồn dập của chị qua đôi môi hé mở rung rung mời mọc ...

-Nè, cái anh kia, xin lỗi nha, chút nữa là quên trả tiền anh, xin lỗi nha!!

Ừ nhĩ, hôm nay sao tự nhiên để người ta "quên" khôn vậy cà. Cô bé đã quay lại từ lúc nào mở chiếc cặp da để trong chiếc giỏ xe đạp. Có vẻ lục lọi một hồi rồi nhìn tôi, đôi mắt như run run và sợ.

-Thảo lỡ để quên cái bóp tiền ở nhà rồi, xin lỗi nữa nha, hôm nay ngày đầu tiên khai giảng. Thảo vui quá đêm qua gần sáng mới ngủ, nên thức dậy trễ, vội đến nỗi mà quên mất tiền ở nhà. Làm sao bây giờ, anh tin Thảo không?

Giọng cô bé như van lơn, như tha thiết, tôi tin lời cô bé. "Trên đời này có thứ dân đó sao? Người ta quên tính tiền còn chạy về trả tiền, nếu trả được thì coi như mình gặp số hên, đừng nhằm quý nhân. Đằng này quay về lại không có tiền trả. Thiệt đúng là ông trời tru người, bắt người tốt gặp họa nạn mà" Tôi nghĩ thầm lại đáp:

-Thôi Thảo đến trường đi, mình ít khi đi nghe giảng, chỉ lên trường hỏi bài mấy đứa bạn, coi trong trường thầy giảng đến đâu để biết mức độ tự học của mình. Khi nào mình lên trường thì nhất định sẽ kiếm để đòi nợ, mỗi ngày cứ đem theo tiền đợi tui đến"

Thú thật tôi chẳng hề có ý định tìm đến cô bé để đòi tiền. Kỳ lạ là tôi có cảm giác cô bé đã đem lại sự thay đổi lớn trong con người tôi, một con người đã vật lộn một mình với cuộc sống với tương lai từ khi chị lìa xa để lại trong lòng bao ký ức không nguôi...

Nắng hắt hiu soi bóng qua kẽ lá lung linh ẩn hiện như những vì sao mỗi một sắp già từ bóng đêm. Đã năm giờ rồi , tôi chỉ kịp về Ký túc xá tắm sơ qua rồi lập tức lean trường. Mãi ngồi trên giảng đường vắng tanh ngắm chiều rơi tôi thoáng nghe một giọng nói thật nhỏ nhẹ:

-Anh Minh, mọi người đã về hết rồi !

Tôi khẽ quay đầu lại, thì ra là một nữ sinh viên nào đó cùng khoá với tôi. Tôi vốn chẳng nhớ người bạn này tên gì, đối với tôi chẳng chút quan trọng.

-Cả ngày làm mệt quá nên tôi quên mất hôm nay là thứ ba, bài giảng đã kết thúc lâu rồi, cô Hai tên gì? Ý quên, bạn tên gì vậy?

Vẫn quen thói đầu đường xó chợ, tôi buột miệng thôi. Nhưng dường như cô ấy có thể đọc được suy nghĩ qua ánh mắt.

-Em tên Hoài Thương, ngày nào cũng đi ngang qua nơi anh làm. Thấy anh vất vả quá.

Dạo trước tôi vẫn thường hay tự ái mỗi khi người ta nhắc đến việc tôi kiếm sống, nhưng bây giờ thì trở thành bình thường lắm rồi. Hoài Thương ngồi xuống bên cạnh tôi với lối nhìn như soi bói tìm kiếm vật gì.

-Hoài Thương kiếm gì đó, để quên sao?

-Thương để quên cây viết của cha tặng ngày sinh nhật.

Hông và mông cô ấy khẽ nhích và vô tình chạm vào người tôi, khoảng cách gần làm tôi cảm nhận được mùi thơm dễ chịu của hoa hồng.

-Nước hoa thơm dịu quá đó Thương.

Thương không trả lời có lẽ là không nghe thấy câu nói, chỉ cúi xuống mong tìm cây viết nơi sàn nhà, chắc cây viết rơi đâu đó nên Thương quên nhặt. Khi cúi xuống, cổ áo rộng nên không che dấu hết hai bầu ngực trắng được nịt lỏng bởi chiếc xù cheng màu đen. Màu trắng toát của hai bầu nhũ hoa tương phản với màu đen của xù cheng bật nét quyến rũ kinh khủng. Hoài Thương khẽ ngẩng đầu lên và bắt gặp tia nhìn của tôi. Thương ngồi thẳng lên và khẽ kéo hai cổ áo lên một chút như ra dấu cho tôi biết là cô ấy biết rõ tôi muốn nhìn gì.

-Cây viết ở dưới ghế của anh, anh làm ơn nhặt dùm, mấy dãy ghế ở giảng đường này chật quá!

Không nói gì, tôi cúi xuống và dễ dàng nhặt được cây viết.

-Cám ơn anh! Anh Minh nè.. cả khoá vừa rồi xong khi biết kết quả cuộc thi cuối cùng vừa qua của anh. Thương rất tiếc và mong anh đừng nản chí. Các thầy cũng buồn cho sinh viên xuất sắc như anh.

-Tôi mất học bổng cho kỳ tới cũng không nghiêm trọng lắm đâu Thương, chỉ cực thêm chút xíu. Hồi trước đi sửa xe và cộng thêm học bổng là đủ sống, bây giờ phải ghi sổ để thêm cái bàn nhô bán vé số cũng tiện mà...

-Thương mỗi sáng chạy ngang thấy anh có lúc hì hục, tay chân lem lút. Thương không biết nói sao nữa, cảm thấy nao nao làm sao đó.

-Cuộc sống mà, phải tồn tại thôi Thương...

Cuối khoá học kỳ rồi, người thân cuối cùng của tôi cũng bỏ tôi, tiếc là tôi không đủ nghị lực để tập trung vào cuộc thi cuối cùng. Còn một tuần nữa là đến đợt thi thuyết trình, tôi bắt buộc phải đạt điểm cao nhất nếu như muốn thi cho học kỳ tới. Lần này tôi rất mạo hiểm, chọn chủ đề "Ychí và tôn giáo". Đây là chủ đề làm tôi rất thích thú và say mê, trước giờ chưa có sinh viên nào dám đề cập đến vì có quá nhiều chỗ không rõ ràng, nếu tôi khéo léo che đậy cho hợp lý. Tôi cười khi kết thúc một tràng giải thích nhỏ nhẹ.

-Anh Minh nè...Anh cười cay đắng quá đó... Hôm nay mới thấy anh mở miệng nói chuyện nhiều như vậy...

-Tôi ít nói hay tôi ít vào giảng đường đây?

-Mỗi khi anh vào, người ta đều đợi anh khi bài giảng kết thúc...Mà tại anh không biết thôi...

-À ra vậy...

Thì ra Thương có chút cảm tình với tôi, tôi bây giờ ngắm kỹ Thương. Gương mặt thanh tú khả ái với đôi mắt rất tinh nghịch, càng duyên dáng với một nốt ruồi nơi cằm, dưới đôi môi mọng đỏ tự nhiên, sống mũi không cao nhưng cân đối với gò má ửng hồng vì lớp phấn nhạt, mái tóc mượt mà chấm vai tôn thêm nét kiều diễm.

-Thương thật đẹp...

-Ba năm rồi, anh mới biết không sợ quá muộn sao?

Tôi thoáng chút ngạc nhiên, thì ra Thương đã học chung lâu như vậy sao.

-Hôm nay tôi có cảm giác thật vui... Lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác này đó Thương, cảm giác bang khuâng khó tả...

Thương khẽ chấp hai bàn tay và để giữa hai đùi thon dài, che đi khoảng trống do chiếc mini jupe tạo ra. Chiếc mini jupe may khéo quá, phủ lấy bờ hông tròn nẩy nở như tô điểm, ôm lấy eo như tôn sùng cái eo nhỏ vốn nhỏ nay lại có cảm giác nhỏ hơn.

-Ba năm học chung với Thương, bây giờ tôi mới phát hiện một điều...

Tôi bỏ long câu nói với một nụ cười nghịch ngợm.

-Điều gì vậy anh?

Thương lập tức hỏi lộ vẻ nôn nóng tìm hiểu cái điều mà tôi khám phá.

-Ngực Thương vừa vặn không to, cũng không nhỏ, nhưng vươn cao...

Thương bất ngờ mở to miệng trước câu nói sỗ sàng đầy bình thản của tôi. Thương khẽ cuối đầu một chút rồi bật tiếng:

-Sao anh biết?

-Tôi biết và có thể kiểm tra lại.

Sao câu đáp nhanh, tôi xoa xoa hai bàn tay lại với nhau, mỉm cười và nhìn sâu vào mắt Thương như chờ đợi.

-Anh cứ nói chuyện như vậy là Thương về liền, không nói chuyện với anh nữa đó, mong anh tôn trọng Thương một chút...

Tôi mừng thầm, Thương có vẻ giận càng tốt, tôi vốn không muốn bắt đầu một tình cảm mới nữa. Bây giờ chỉ mong chọc giận Thương để cô ấy bỏ đi. Tôi vốn là một con số không giữa xã hội bon chen này, tôi đã mỗi một vì đau đớn khi định mệnh lần lượt cướp đi mất những người mà tôi thương nhất. Cánh tay tôi chột vương dài, hai đầu ngón tay khẽ chụp lấy nhũ hoa bên phải của Thương và búng nhẹ đủ để nó đàn hồi. Nặng lên một cái.

-Ah...

Thương lấy hai tay che ngực, chỉ là phản ứng quá chậm sau tiếng kêu khẽ vì bất ngờ. Gương mặt thanh tú của Thương giờ đây ửng đỏ. Vì ngượng hay vì... Thương bật đứng dậy, khẽ quay long định bỏ đi, nhưng Thương khẽ đứng lại rồi quay lại và ngồi xuống, nhìn dăm dăm như muốn đọc ý nghĩ trong đầu tôi. Thương hỏi nhỏ nhưng gần nhẹ từng tiếng, hai mắt long lanh tò mò:

-Sao anh biết ngực Thương vun cao...

Tôi vẫn đáp trả ánh mắt Thương từ tốn:

-Nhìn ngực Thương qua làn áo thì dựa trên vị trí thì có lẽ là cao...Khi này tôi bung nhẹ vào ngực Thương thì thấy ngực Thương nảy một cái, nếu thắt chặt xú cheng thì không thể nảy như vậy được...Ha ha...

Thương lần nữa sửng sốt vì tôi "kinh nghiệm đầy mình" hay vì lý do nào đó. Tôi vẫn mỉm cười trong sự im lặng, cái nụ cười như vĩnh cửu. Tôi vẫn cười trên số phận tàn nhẫn, vẫn cười khi người ta khinh bạc một kẻ vá xe đòi làm bác sĩ tương lai.

Cuối cùng thì Thương cũng xoá sự tĩnh lặng:

-Tôi ở lại vì tò mò...Từ lúc nhìn qua ngực áo tới lúc Thương nhặt viết đến khi anh sờ ngực tôi...Đôi mắt anh tuyệt đối không lộ một vẻ ham muốn...Tôi không hiểu anh kinh nghiệm về chuyện ân ái như vậy thì mấy năm qua, tôi không thấy anh chàng có đến một người yêu... Anh có thể cho Thương biết nguyên nhân không? Nghe xong rồi nếu anh muốn tôi đi thì tôi sẽ đi cho anh vừa lòng...

Gương mặt giận dữ, hai mắt ươn ướt như chực khóc làm tôi thoáng băng khuâng giữa chiều buồn đã tắt nắng. Hoài Thương thật đáng yêu làm sao, nhưng bản thân tôi không biết có vượt được kỷ ức xa xăm khi ẩn khi hiện cứ ám ảnh tôi bấy lâu.

-Hoài Thương à...Tôi đã từng gần gũi một người, đối với tôi vẫn còn là một câu hỏi đến tận bây giờ, tôi có người yêu đó hay không? Và khi tôi mất người đó, ngoài cảm giác như đánh một cái gì đó rất lớn. Chính tôi cũng không hiểu tại sao lại chán chường những đêm hoan lạc của thế nhân này sau khi mất người đó vĩnh viễn...Thương thật khờ dại, xinh đẹp và gợi cảm...lại thông minh, nhưng tôi chẳng có một chút cảm giác ngay cả khi nhũ hoa của Thương rung động.

-Không ngờ bác sĩ Minh không những ăn nói táo bạo và hành động bạo dạn đến không ngờ như vậy lại thật tình thâm đến thế...

Tôi bật cười trước câu trả lời chọc ghẹo để trả thù hành động lỗ mãng khi nãy của tôi.

-Tôi hết thuốc chữa rồi Thương à...

Bỗng mắt Thương lóng lánh vẻ kiêu mỹ.

-Thật vậy sao... Thương không tin...

Cùng lúc với câu đáp, Thương đặt một tay lên đùi tôi, bàn tay thon nhõ xoa nhẹ bắp đùi trên. Bàn tay thật mềm mại quá. Bàn tay kia Thương vén tóc rồi chống cằm, đôi mắt dán chặt vào mặt tôi theo dõi từng phản ứng. Tôi từ từ nhắm mắt lại.

-Chỉ cho em ôn bài hôm qua đi nhé...Em quên hết trơn rồi chị ơi...

Ký ức lại trở về, bàn tay tôi trượt dài mơn man trên đôi chân mịn màng xuyên qua khoang trong chiếc mini jupe và dừng lại nơi âm đạo được phòng thủ bởi một lớp quần lót bằng ren. Tôi vẫn vuốt nhẹ âm hạch bất kể lớp ren mỏng ngăn cản.

-Từ từ...từ từ thôi...

Một câu nói từ xa xăm vọng về.

-Mới học hôm qua mà hôm nay đã quên rồi sao? Chưa sửa soạn kỹ mà em đã đòi tấn công rồi...dịch thủ không chịu ứng chiến thì sao....

Lớp ren của chiếc quần lót đã ướt. Và như phản ứng tự nhiên của con người, đôi chân thon dài đó mở rộng thêm một chút...Một tiếng thở nhẹ...Tôi mở bừng mắt...Hoài Thương mặt đỏ bừng...Đã nhắm nghiền mắt lại...Hơi thở nặng hơn...Hai nút áo đã mở bung từ bao giờ...Tay Hoài Thương đã lòn vào trong áo và qua sự trôi lên xụp xuống của làn vải tôi biết Thương đang tự vuốt ve nhũ hoa của mình...Tôi rút tay lại và gọi khẽ...

Thương...Thương...

Thương mở mắt về phía tôi giận dữ vì chưa được thỏa mãn...Chợt Thương dăm dăm nhìn vào hạ bộ của tôi mỉm cười tình quái.

-Anh xem kìa...ngộ quá nha...

Tôi cúi xuống, thì ra cái quần tây và quần cụt ở trong không đủ che dấu dương vật của tôi lúc này, nó đã cương cứng và cộm lên.

-Thương à...đó chỉ sinh lý thôi...Vẫn không có cảm giác nào....

Bàn tay mềm mại đã ở trên dương vật tôi, giờ càng cuồng nhiệt hơn như trả đũa câu thú nhận không có cảm giác của tôi. Năm ngón tay lay động nhanh hơn nhưng bất thần dừng lại nơi đỉnh chiếc phéc ma tua. Tôi vội nắm lấy bàn tay Thương ngăn chặn hành động đó.

Thương không định làm ngay lúc này chứ...

Thương đã rút tay về, tôi chồm người gài lại nút áo cho Thương, vuốt lại chiếc mini jupe hồi nãy đã bị tôi giằng co lôi tuột lên phía trên một chút.

-Bác sĩ Minh tính sao? Anh thua rồi đó nha...Coi anh kìa... Như vậy mà gọi là không có cảm giác, cái gì trong quần anh ngộ quậy ghê quá.

-Hi hi hi, mấy ngón tay tôi còn ướt nhờn của ai chưa kịp lau nên không biết có gì ngộ quậy trong quần tôi thôi...

Tiếng cười khanh khách trong như thủy tinh va chạm lạnh lạnh hòa vào tiếng cười của tôi xưa đi buổi chiều vắng lặng.

-Anh Minh nè... tối nay em định đi sinh nhật đứa bạn...Nhưng anh có rảnh không nè...

-Anh phải chuẩn bị cho cuộc thuyết trình...khi xong công việc của ngày hôm nay, tôi sẽ suy nghĩ đến có thời gian để dành cho Thương hay không...

-Em thích loại đàn ông như anh...

Nàng nhẹ nhàng vuốt má tôi và nhéo nhẹ vào tai tôi.

-Từ bây giờ em đợi anh dưới Ký Túc Xá của anh nha...

-Hay là mình đi theo ngõ dành cho giáo sư ra ngoài nha, người ta thấy anh như vậy là quê chết...

Tôi vừa nói vừa chỉ vào cái đó của tôi vẫn còn đang cương cứng.

-Ừ lối đi đó em chưa đi...

Lối đi đó chỉ dành riêng cho giáo sư thôi, bây giờ thì chẳng có ai hết, có thể đi tắt ra cổng, đến đó thì cái gì của quý này cũng hết phá anh nữa...

Tôi đổi cách xưng hô tự nhiên cũng như tôi name tay kéo nàng rời trường qua dãy hành lang hẹp, lối dành riêng cho giáo sư vào giảng đường này....

(Hết Phần 4 ... Còn Tiếp)
mPH